

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

- žalobců:
- a) **K. E.**
bytem X
 - b) **M. L.**
bytem X
 - c) **T. L.**
bytem X
 - d) **J. M.**
bytem X
 - e) **T. P.**
bytem X
 - f) **J. P.**
bytem X
 - g) **L. S.**
bytem X
 - h) **J. Š.**

bytem X

ch) V. V.
bytem X

i) K. V.
bytem X

všichni zastoupení Mgr. Tomášem Mařatkou, advokátem
se sídlem Na Perštýně 362/2, Praha 1 – Staré Město

proti

žalovanému:

Magistrát hl. m. Prahy

se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1 – Staré Město

za účasti:

I) **Villa Parukářka a.s.**, IČO: 26744414

se sídlem Litoměřická 834/19d, Praha 9 – Prosek

zastoupená Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem

se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1 – Nové Město

II) **CETIN a.s.**, IČO 04084063

se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9 – Libeň

III) **Quantcom, a.s.**, IČO: 28175492

se sídlem Křižíkova 36a/237, Praha 8 – Karlín

zastoupená Mgr. Andrea Stachová, advokátka

se sídlem Valentinská 92/3, Praha 1 – Staré Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze 14. 2. 2022, č. j. MHMP 99973/2022,

takto:

- I. Žaloby žalobců a) a d) až i) **se z a m í t a j í**.
- II. Žalobci a) a d) až i) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** ve vztahu k žalobcům a) a d) až i) **n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2022, č. j. MHMP 99973/2022, **se r u š í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- V. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit každému z žalobců b) a c) náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši **24 775 Kč**, což činí celkem částku **49 551 Kč**, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejich zástupce Mgr. Tomáše Mařatky, advokáta.
- VI. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Úřad městské části Praha 3 (dále jen „stavební úřad“), vydal k žádosti osoby zúčastněné na řízení I) (dále jen „stavebník“) ze dne 27. 7. 2017 územní rozhodnutí ze dne 20. 11. 2017, č. j. UMCP3 111392/2017, o umístění stavby s názvem „X“ na parc. č. XA a XB v k. ú. X sestávající zejména ze čtyř stavebních objektů (budov) a podzemních garáží. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 3. 2019, č. j. MHMP 303758/2019, zrušil toto rozhodnutí a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Stavební úřad vydal dne 22. 2. 2021 nové územní rozhodnutí č. j. UMCP3 074155/2021 o umístění stejné stavby. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání. Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku (žalobou napadené rozhodnutí) žalovaný územní rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl. Proti rozhodnutí žalovaného brojí žalobci podanou žalobou.

II. Posouzení žaloby

2. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobci vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba žalobců b) a c) je důvodná. Žaloby ostatních žalobců důvodné nejsou. K tomu soud doplňuje, že přestože žalobci podali jednu společnou žalobu, jedná se fakticky o samostatnou žalobu každého z žalobců. Soud tak i rozhoduje o každé z žalob žalobců a o těchto tak může (např. podle přípustnosti vznesených námitek) rozhodnout odlišně.
3. Soud bude tento rozsudek koncipovat takovým způsobem, že v jednotlivých podkapitolách stručně shrne námitku žalobců, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení a rovněž uvede i vlastní názor městského soudu.
4. Ve věci proběhlo dne 23. 10. 2024 a 18. 11. 2024 ústní jednání. Jednotlivé ústní přednesy účastníků řízení a osob zúčastněných na řízení soud shrne v příslušných podkapitolách. Soud neprovedl k důkazu většinu důkazních návrhů, jelikož dané listiny se nacházely ve správním spise, kterým se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Nenacházel-li se některý z důkazů ve správním spise, soud jej provedl nebo v dalších částech odůvodní, proč tak neučinil.

II. 1 Absence ústního jednání

5. Dle § 87 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017, platí, že *stavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí ústní jednání, a je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místě; oznámení o konání ústního jednání se doručí nejméně 15 dnů předem. Stavební úřad může upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Upustí-li stavební úřad od ústního jednání, stanoví lhůtu, do kdy mohou účastníci řízení uplatnit námítky a dotčené orgány závazná stanoviska; tato lhůta nesmí být kratší než 15 dnů.*
6. Ze správního spisu je pro posouzení této námítky podstatné, že stavební úřad nenařídil ústní jednání a dne 20. 11. 2020 učinil ohledání na místě. V protokolu o tomto ohledání je uvedeno toto zjištění: „Okolní zástavbu tvoří jedna až osmipodlaž. stavba v ul. XA. V ul. XB pak vilová

zástavba. Na pozemku neudrží zeleň. V těsné blízkosti veřejný park X (jihozápadně). Další klidová plocha východně.“

7. Žalobci namítají, že ve věci neproběhlo ústní jednání, přičemž však nebyly splněny podmínky pro upuštění od ústního jednání. Stavební úřad již dne 28. 1. 2020 stanovil lhůtu k podání námitek v délce 15 dní. V tomto okamžiku se tak stavební úřad rozhodl upustit od ústního jednání, tedy byl názoru, že mu jsou dobře známy poměry v území. Dne 20. 11. 2020 však „*za účelem učinění si kvalifikovaného úsudku o relevantních faktech*“ provedl ohledání na místě. Stavební úřad tak ve skutečnosti poměry neznal.
8. Stavebník je názoru, že lze důvodně předpokládat, že oprávněné úřední osoby stavebního úřadu jsou dobře obeznámeny s poměry v daném území, jelikož území městské části Praha 3 je menší městskou částí. Územní řízení je rovněž vedeno již od roku 2017, je tak logické, že za tu dobu se stavební úřad s poměry v území seznámil. Ohledání na místě není dle stavebníka stejným institutem jako ústní jednání. Může nastat situace, že stavebnímu úřadu jsou známy poměry v území, ale přesto sezná, že je účelné provést ohledání na místě. Stavební úřad provedl ohledání na místě po uplatnění námitek účastníků řízení a souvisejícího vyjádření stavebníka. Při ohledání na místě tak stavební úřad ověřoval dílčí a konkrétní aspekty vzešlé z těchto námitek a vyjádření.
9. Žalobci poukázali na to, že obsahem protokolů z ohledání na místě jsou základní znalosti o dotčeném území. Z toho tak neplyne *dobrá* znalost poměrů v území. V protokolu o ohledání na místě není uvedena konkrétní námitka, kvůli které měl stavební úřad ohledání na místě provést, jak tvrdí stavebník. První územní rozhodnutí rovněž vydala jiná úřední osoba než druhé územní rozhodnutí, proto znalost poměrů v území z důvodu délky vedeného řízení je lichá. Existovaly-li pochybnosti splnění podmínek pro upuštění od ohledání na místě, měl stavební úřad přistoupit k řešení, které umožňuje dotčeným osobám uplatňovat jejich práva.
10. Stavebník dále uvedl, že přistoupil-li z procesní opatrnosti stavební úřad k opatření dalšího důkazu (ohledání na místě), nelze z toho dovozovat, že mu nebyly známy podmínky v území. Stavební úřad již před ohledáním vydal územní rozhodnutí, proto mu byly známy podmínky v území. Stavebník rovněž namítá, že ne každé procesní pochybení je důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Žalobci spatřují důsledky neuskutečnění ústního jednání v tom, že se nemohli vyjádřit k posuzované věci. Vyjádřit se mohli, učinili to a na jejich námítky bylo reagováno.
11. Soud na ústním jednání provedl k důkazu pohledy ze StreetView ulice XA a ulice XB a rovněž provedl k důkazu snímek z Google Maps (č. l. 111 až 114 soudního spisu).
12. O této námitce městský soud uvažil následovně.
13. Ústní jednání není ve správním řízení pravidlem. Správní řízení obecně není ovládáno zásadou ústnosti a bezprostřednosti. Ústní jednání je výjimkou z obecné zásady písemnosti, na které je správní řízení postaveno. Účastníci správního řízení tedy obecně nemají na ústní jednání právo, pokud tak výslovně nestanoví zákon. Tím je v dané věci citovaný § 87 odst. 1 stavebního zákona. Ani ten však v případě územního rozhodnutí nestanoví povinnost konat ústní jednání. Rozhodnutí ponechává na správním orgánu, který může od něj upustit za splnění dvou podmínek: 1) jsou-li mu dobře známy poměry v území a 2) žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru.
14. K možnosti upustit od ústního jednání dle § 87 odst. 1 stavebního zákona se vyjadřoval Nejvyšší správní soud opakovaně. V rozsudku ze dne 9. 8. 2022, č. j. 9 As 135/2020-127,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

uvedl, že „pro upuštění od ústního jednání je tak nutné kumulativně splnit dvě podmínky. První je dobrá znalost poměrů v území. Pod tento pojem se řadí znalost území faktická (např. o stávající zástavbě, výskytu zeleně či hnízdní ptactva v oblasti). V takovém případě totiž může stavební úřad řádně zhodnotit, zda posuzovaný záměr je v souladu s hledisky uvedenými v § 90 a § 92 odst. 2 stavebního zákona. [...] Potřebnou znalost může stavební úřad získat různými způsoby. Zpravidla tomu tak bude v souvislosti s rozhodovací činností o záměrech a stavbách v okolí, ale lze si představit i jiné způsoby, např. bude-li znalost bezpochyby vyplývat ze správního spisu. Druhou podmínkou je, že žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Naplnění této podmínky nebude zpravidla představovat problém, neboť chybí-li žádosti některé její obsahové náležitosti, stavební úřad musí vyzvat k jejich doplnění a přerušit územní řízení (či případně řízení zastavit) podle § 86 odst. 5 stavebního zákona. Jinými slovy, pokud žádost nebude poskytovat dostatečný podklad, nebude možné jí vyhovět a k ústnímu jednání územní řízení nedospěje.“ Kasační soud dále popsal, že v dané věci dobrá znalost území vyplývá ze správního spisu, jelikož je v něm dokumentace stavby a mapové podklady a rovněž v samotném rozhodnutí je detailně popsáno dotčené území a územní souvislosti (srov. obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 4 As 216/2020-30, bod [26]).

15. Obdobně i v nyní posuzované věci jsou ve správním spisu založeny mapové podklady, ze kterých vyplývají územní souvislosti, a rovněž je ve spise založena dokumentace stavby. V územním rozhodnutí jsou popsány jednotlivé odstupové vzdálenosti od okolních pozemků (např. str. 2 a 3), k námitkám se stavební úřad zabýval výškou okolních staveb (např. str. 15, 47, 56), posuzoval charakter okolní zástavby (např. str. 49, 53, 57). Tyto obdobné skutečnosti byly přitom uvedeny již v prvním územním rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 11. 2017 (odstupové vzdálenosti na str. 2, 3 a 15, popis svažitosti pozemku na str. 9, popis okolí záměru na str. 10). Toto rozhodnutí bylo vydáno 3 roky před ohledáním na místě ze dne 20. 11. 2020. Je tak zjevné, že stavební úřad měl znalosti o daném území ještě před uskutečněním ohledání na místě. K poukazu žalobců, že první územní rozhodnutí vydala jiná osoba než druhé územní rozhodnutí lze říci, že obě rozhodnutí podepsala stejná osoba – vedoucí odboru výstavby Ing. V. T. Z těchto skutečností plyne, že stavební úřad dobře znal poměry v území.
16. Obdobně, uskutečnil-li stavební úřad ohledání na místě, nelze z toho bez dalšího dovodit, že neznal poměry v území. Skutečnosti, které zapsal do protokolu o ohledání na místě, jsou obecného charakteru, které lze zjistit již pouze z projektové dokumentace a mapových podkladů, které byly již před ohledáním na místě založeny ve správním řízení. Zjistil-li stavební úřad, že se na pozemku nachází neudržovaná zeleň, není to informace, která by byla pro posouzení možnosti umístění záměru jakkoliv důležitá. Dle městského soudu tak uskutečnění ohledání na místě bylo nadbytečné.
17. Upustí-li stavební úřad od ústního jednání, je podstatné, aby měli účastníci řízení dostatečný prostor k uplatnění svých námitek. To se stalo, jelikož stavební úřad na straně 53 svého rozhodnutí místní šetření zmínil a někteří z žalobců [žalobci f) a g)] se proti tomuto v podaných odvoláních vymezili. Nejpozději v odvolacím řízení tak žalobci měli možnost se k navrhovanému záměru vyjadřovat a rovněž této možnosti využili.
18. Městský soud rovněž souhlasí se stavebníkem v tom, že žalobci ani netvrdí, jak bylo nekonáním ústního jednání zasaženo do jejich práv. Žalobci konkrétně neuvádějí, proč bylo ústní jednání nezbytné a v čem byli zkráceni na právech. Své zkrácení na právech dovozují pouze obecně ze skutečnosti, že ústní jednání nebylo provedeno. Smyslem ústního jednání ale není, aby bylo vedeno z důvodu sebe samého, tedy aby bylo formálně provedeno. Soud

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

tak nevidí důvod (bez bližší argumentace žalobců), proč by nekonání ústního jednání mělo představovat vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stále je nutno vycházet z toho, že obecně ve správním řízení právo na ústní jednání neexistuje a není tedy důvod vykládat splnění podmínek pro upuštění od ústního jednání příliš restriktivně (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2022, č. j. 14 A 47/2022-118).

II. 2 Nevypořádání se s tvrzeními účastníků a navrhovanými důkazy

19. Žalobci namítají, že se žalovaný nevypořádal s jejich námitkou ohledně narušení urbanistického rázu lokality hmotou, výškou a atypickým tvarem stavebního záměru. V řízení předložili znalecký posudek znalce v oboru stavebnictví ze dne 12. 1. 2020, který posoudil vliv záměru na bezprostřední okolí jako velmi neharmonický a rušivý. Stavební úřad pouze konstatoval, že závěry znalce jsou subjektivní a žalovaný tuto vadu nenapravit. Vypořádání se znaleckým posudkem považují žalobci za nedostatečné. Znalecký posudek je tak tzv. opomenutým důkazem.
20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se námitkou zabýval dostatečně. Ztotožnil se se stavebním úřadem, že stavební záměr je v souladu s právními předpisy. Skutečnost, že se správní orgány neztotožňují s názorem znaleckého posudku, neznamená, že by se jím nezabývaly.
21. Stavebník byl názoru, že se správní orgány se znaleckým posudkem zabývaly dostatečně. Bylo-li odůvodnění územního rozhodnutí stran znaleckého posudku nedostatečné, napravil jej žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Posouzení umístění záměru z hlediska jeho souladu s urbanistickým a architektonickým charakterem předmětné lokality je věcí subjektivního posouzení. Nepřisouzení určitého významu podkladům řízení v rozsahu dle názoru účastníka řízení, nezpůsobuje dle stavebníka, že by daný podklad byl tzv. opomenutým důkazem.
22. Žalobci v replice ze dne 6. 1. 2023 namítají, že proti územnímu rozhodnutí mohli brojit pouze námitkou nepřezkoumatelnosti, jelikož stavební úřad toliko věcně znalecký posudek nehodnotil. Podrobnější vypořádání (přesto stále nedostatečné) se objevilo až v žalobou napadeném rozhodnutí, čímž byla žalobcům odňata možnost reagovat na oponenturu žalovaného ke znaleckému posudku.
23. Stavebník považuje za přezkoumatelné již úvahy stavebního úřadu (str. 42, 53 a 54 územního rozhodnutí). Žalobci v replice ze dne 6. 1. 2023 vznesli nově námitku porušení zásady dvojinstančnosti, kterou dle stavebníka uplatnili opožděně po uplynutí lhůty k podání žaloby. Dle stavebníka je přípustné, aby odvolací správní orgán v odvolacím řízení doplnil úvahy prvostupňového správního orgánu, se kterými souhlasil.
24. O této námitce městský soud uvážil následovně.
25. Žalobci v podané žalobě vznesli rekapitulovanou námitku nevypořádání se se znaleckým posudkem. V replice ze dne 6. 1. 2023 vznesli novou námitku, kterou namítali, že k podrobnějšímu odůvodnění žalovaného se nemohli vyjádřit ve správním řízení. Tímto žalobci poukazují na porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Městský soud nicméně souhlasí se stavebníkem, že tato námitka je vznesená opožděně.
26. Dle § 71 odst. 2 s. ř. s. platí, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

27. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*
28. Žalobci podali žalobu dne 29. 4. 2022. K žalobě přiložili žalobou napadené rozhodnutí. Nejpozději tohoto dne se tak prokazatelně s rozhodnutím seznámili (srov. pojetí „materiální funkce doručení“, např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95, nebo ze dne 24. 9. 2020, č. j. 7 As 85/2019-27). Replika žalobců ze dne 6. 1. 2023 je tak, co se týče možnosti vznášet nové žalobní námitky, zjevně opožděná. Soud se tak námitkou porušení zásady dvojinstančnosti nemohl zabývat.
29. Soud proto posoudil toliko námitku, zda správní orgány dostatečně reagovaly na předložený znalecký posudek, který se vyjadřoval k vlivu záměru na bezprostřední okolí. Tuto svoji námitku přitom koncipovali jako námitku nepřezkoumatelnosti, resp. opomenutí důkazů.
30. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Institut nepřezkoumatelnosti nelze vztáhnout na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Na určitou námitku může správní orgán reagovat i tak, že v odůvodnění prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení minimálně implicitně vypořádá. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23).
31. Zároveň platí, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení. Tato zásada znamená, že řízení představuje jeden celek až do vydání rozhodnutí a pojímá se dohromady (ve svém komplexu). Jako jeden celek jsou vnímána též všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Asz 270/2016-39). Většinou není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit vady řízení před správním orgánem prvního stupně. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, a rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98, či ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012-66), případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mohou být napraveny druhostupňovým rozhodnutím, jelikož rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek.
32. Stavební úřad v územním rozhodnutí ke znaleckému posudku uvedl, že v samotném posudku je uvedeno, že závěry jsou subjektivní. Sám stavební úřad pak na stranách 53 a 54 územního rozhodnutí posuzoval soulad záměru s charakterem území. Uvedl, že záměr svým uspořádáním vytváří přechod mezi zástavbou rodinných vil v ulici XB a blokovou zástavbou

bytovými domy v ulici XA, čímž dotváří celkovou urbanistickou strukturu okolní zástavby. Všechny čtyři objekty stavební úřad popsal jako kompaktní hmoty jednoduchého tvaru nepravidelných komolých jehlanů, které zachovávají od okolní zástavby vzájemný odstup. Dle stavebního úřadu si stavba „neklade za cíl výraznou exhibici, ale solidní, střídmostou architekturu, která je pro lokalitu typická. Zástavba koresponduje s okolním kontextem svými liniemi plochých střech.“ Dle městského soudu již toto posouzení je z hlediska přezkoumatelnosti dostatečné jako reakce na názor znalce stran souladu či nesouladu záměru s urbanistickým rázem okolí. Soud totiž připomíná, že „finální posouzení souladu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby si musí udělat stavební úřad sám“ v rámci svého diskrečního oprávnění (viz Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2014, č. j. 9 As 95/2012-131).

33. Zároveň se souladem záměru s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby zabýval i žalovaný, když na str. 11 svého rozhodnutí v úvodu odstavce zmínil znalecký posudek a dále dodal následující: „To, že navržená nová stavba svým architektonickým ztvárněním kontrastuje se stávající zástavbou, která vznikla v různých minulých časových obdobích, nemůže být důvodem pro její zamítnutí z důvodu jejího nesouladu s charakterem území. Stavební úřad posuzuje, zda navržená stavba svým charakterem dané území neznehodnotí. V daném území se nachází bytové domy z různých období, kdy na severní straně ulice XA naproti pozemku stavby se nachází cihlové domy z počátku 20. století, nedaleko směrem na západ byla na severní straně ulice XA cihlová zástavba nahrazena panelovými domy, a na jižní straně ulice XA byly vystavěny bytové domy před 20 lety. Cca 300 m západním směrem od navržené zástavby byly vystavěny bytové domy, umístěné s odstupem jižním směrem od ulice XA, jejichž uspořádání vzhledem k uličnímu prostranství, umístěné ve svahu nebo zajištění příjezdu je řešeno obdobně jako je tomu u navržené stavby. Území, do něhož je stavba umísťována je rozmanité, nelze v něm stanovit žádné urbanistické nebo architektonické hodnoty, na něž by bylo třeba další výstavbou navázat, a nelze tedy tvrdit, že by nová stavba mohla narušit nebo znehodnotit stávající hodnoty území svým rozdílným architektonickým pojetím.“ Tato reakce žalovaného je rovněž z pohledu přezkoumatelnosti zcela dostatečná.
34. Problematikou tzv. opomenutých důkazů se zabýval Ústavní soud v řadě svých rozhodnutí [srov. v obecné rovině nálezy ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01 (N 26/32 SbNU 239), ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03 (N 87/33 SbNU 339), ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03 (N 91/33 SbNU 377), ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 418/03 (N 125/37 SbNU 573) nebo ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09 (N 254/55 SbNU 455) a tam citovaná judikatura]. Za tzv. opomenutý důkaz jsou označovány ty situace, ve kterých není v řízení k důkazu proveden navrhovaný důkazní prostředek. To se nicméně v posuzované věci nestalo. Znalecký posudek byl jako důkaz akceptován a dle výše uvedeného jej oba správní orgány vzaly v potaz. Stavební úřad jeho závěry vypořádal implicitně a žalovaný na něj reagoval přímo. Znalecký posudek tak nelze za tzv. opomenutý důkaz považovat a tato námitka tak není důvodná.

II. 3 Neplatnost hlukové studie a navazujících stanovisek

35. Žalobci namítají, že závazná stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 27. 4. 2016, č. j. HSHMP 17767/2016, a ze dne 4. 4. 2017, č. j. HSHMP 14353/2017, nebyla platná. Stanovisko hygienické stanice se opírá o hlukovou studii vypracovanou v dubnu roku 2016 podle nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění účinném do 29. 7. 2016. Stavebník podal žádost o územní

rozhodnutí dne 27. 7. 2017 v době, kdy od 30. 7. 2016 bylo nařízení vlády č. 272/2011 Sb. novelizováno nařízením vlády č. 217/2016 Sb. Toto stanovisko je nepřezkoumatelné, jelikož neuvádí, proč budou hygienické limity dodrženy a zároveň stanovisko vychází z limitů neúčinných v době podání žádosti stavebníka. Podle předchozího znění vyhlášky není možno pro okolí stavby připustit korekci pro starou hlukovou zátěž vycházející z dané komunikace. Správní orgány navíc nezjistily okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (veřejného zdraví).

36. Stavebník s danou námitkou nesouhlasí. Je názoru, že hluková studie splňovala všechny požadavky platných a účinných právních předpisů. Bylo jí prokázáno, že hygienické limity nebudou překročeny nebo tam, kde již byly překročeny, se hluková zátěž nezhorší. Závazná stanoviska byla přezkoumána Ministerstvem zdravotnictví závazným stanoviskem ze dne 23. 5. 2018, č. j. MDZR 15928/2018-4/OVZ.
37. Žalobci doplnili, že novelou nařízení vlády č. 217/2016 Sb. dle čl. 1 bodů 20 až 25 došlo k podstatným změnám v ustanoveních o způsobu měření a hodnocení hluku a vibrací. Z hlukové studie nelze věrohodně stanovit hlukové hladiny výstavby.
38. Dle stavebníka žalobci neuvedli, v čem by hluková studie neměla požadavkům na platné právní předpisy vyhovět.
39. Soud na ústním jednání dne 23. 10. 2024 z důvodu právní jistoty k důkazu provedl závazná stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 27. 4. 2016, č. j. HSHMP 17767/2016, a ze dne 4. 4. 2017, č. j. HSHMP 14353/2017 (na č. l. 164 a 165 soudního spisu). Tato závazná stanoviska měla být součástí správního spisu, účastníci řízení i stavebník je znají, avšak soud je v předložených správních spisech nenalezl, proto si je dodatečně vyžádal.
40. O této námitce soud uvážil následovně.
41. Žalobci namítají, že závazná stanoviska se opírají o hlukovou studii vypracovanou za účinnosti předchozího znění nařízení vlády č. 272/2011 Sb., proto nemohou být platná. V žádném z těchto závazných stanovisek nicméně není uvedeno ničeho o hlukové studii z dubnu roku 2016. V závazném stanovisku ze dne 27. 4. 2016 je uvedeno, že stavebník předložil projektovou dokumentaci k územnímu řízení zpracovanou v lednu roku 2016, následně je uveden popis stavby, informace o větrání, vytápění a ohřevu TUV, napojení na inženýrské sítě a je uzavřeno, že posuzovaná dokumentace není zpracována v rozporu s požadavky právních předpisů na ochranu veřejného zdraví. V závazném stanovisku ze dne 4. 4. 2017 je uvedeno, že stavebník předložil projektovou dokumentaci revidovanou v říjnu 2016 (tedy po vydání hlukové studie, pozn. soudu), že oproti původně posuzovanému záměru došlo k posunutí schodiště, odstranění vstupní branky, rozšíření nájezdové rampy do garáží, umístění mříže na vjezd do garáže a opravy příjezdové komunikace. Závěr tohoto závazného stanoviska je shodný. V samotné projektové dokumentaci rovněž není odkazováno na hlukovou studii, a to ani v části B.6 a), která se zabývá vlivem hluku na životní prostředí. Z ničeho tak neplyne, že by hygienická stanice vycházela z hlukové studie. Dle městského soudu tak hygienická stanice situaci posoudila sama v rámci její působnosti. Soud si uvědomuje, že žalovaný na str. 23 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že hluková studie byla podkladem pro posouzení provedené hygienickou stanicí. Tento názor však ze správního spisu nevyplývá. Námitka, že závazná stanoviska jsou neplatná, jelikož vycházela z hlukové studie, tak není důvodná.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

42. Žalobci dále namítají, že závazné stanovisko hygienické stanice (žalobci neuvedli které ze dvou) je nepřezkoumatelné, jelikož přezkoumatelným způsobem neuvádí, proč budou hygienické limity dodrženy. Takovou povinnost však závazná stanoviska neměla. Jak bylo uvedeno výše, závaznými stanovisky byla posouzena situace s jasným závěrem, že záměrem nedochází k porušení právních předpisů. Tento závěr je přezkoumatelný a zcela zřetelně vyjádřený (k náležitostem závazného stanoviska viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS). Obecně správnímu orgánu nelze klást k tíži, pokud se s určitou skutečností či námitkou, která nebyla namítnuta ve správním řízení, nevypořádal z úřední povinnosti či důkladnějším způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71). Nejvyšší správní soud v bodě [19] rozsudku ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 As 136/2018-67, uvedl, že „*NSS zdůrazňuje, že správnímu orgánu nelze vyčítat, že se výslovně nevypořádal s úvahou, kterou odvolatel vůbec neargumentoval.*“ Hygienická stanice by tak měla povinnost zabývat se námitkou žalobců pouze tehdy, vznesli-li by ji žalobci v řízení před vydáním závazných stanovisek a hygienická stanice by tak mohla námitku zohlednit a reagovat na ni. Tato námitka však vznesena před vydáním závazných stanovisek hygienické stanice nebyla, jelikož obě stanoviska byla vydána před podáním žádosti o územní rozhodnutí. Chtěli-li žalobci namítat, že závazná stanoviska nejsou dostatečně přesvědčivá, jelikož neuvádí, proč budou hygienické limity dodrženy, měli proti nim brojit námitkami v podaném odvolání. Tyto námitky by pak musel vypořádat nadřízený dotčený orgán při jejich přezkumu. Jak uvedl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, daná závazná stanoviska byla podrobena přezkumu ze strany Ministerstva zdravotnictví, které závazným stanoviskem ze dne 23. 5. 2018, č. j. MZDR 15928/2018-4/OVZ, tato závazná stanoviska hygienické stanice potvrdilo jako správné. Žalobci již nijak nenamítají, že toto přezkumné závazné stanovisko se nedostatečně zabývalo jejich vznesenými námitkami spočívající v nepřezkoumatelnosti závazných stanovisek hygienické stanice. V tomto ohledu soud považuje za nezbytné poukázat na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Žalobci v podané žalobní námitce brojili toliko proti přezkoumatelnosti závazného stanoviska hygienické stanice (bez určení kterého). Obě závazná stanoviska však byla k procesnímu stavu v době jejich vydání zcela dostatečná. Tato námitka tak není důvodná.
43. Soud pro úplnost dodává, že brojí-li žalobci proti správnosti hlukové studie, jsou takové námitky nedůvodné, jelikož pro územní rozhodnutí jsou závazná vydaná kladná závazná stanoviska. Případné vady hlukové studie tak jsou v posuzované věci nerozhodné. Soud nad rámec nutného odůvodnění i dodává, že souhlasí se stavebníkem, že tato námitka by byla důvodná toliko tehdy, tvrdili-li by žalobci, že záměrem dojde k porušení hygienických limitů. Žalobci toto však netvrdí, toliko namítají nesprávný procesní postup. Pouze poukaz na jiný postup ve způsobu měření způsobený novelizací nařízení vlády č. 272/2011 Sb., totiž

automaticky neznamená, že záměr nesplňuje hygienické limity i dle aktualizovaného znění nařízení.

44. K obecné námitce nedostatečného posouzení veřejného zájmu na zdraví, viz body [93] až [100] v kapitole II. 7 tohoto rozsudku.

II. 4 Neplatnost vyjádření TSK 7100

45. Žalobci namítají, že vyjádření TSK 7100, oddělení provozu telematických systémů, aktualizované ke dni 19. 2. 2020, bylo platné pouze jeden rok. Platnost tak skončila před vydáním územního rozhodnutí ze dne 22. 2. 2021.
46. Dle stavebníka je platnost vyjádření TSK 7100 nutné vázat na den podání žádosti, v opačném případě by v důsledku průtahů v řízení musel žadatel neustále předkládat nové podklady.
47. Dle žalobců vlastníci technické infrastruktury svá vyjádření pravidelně limitují co do jejich platnosti na určitou dobu. Vyplývá to z toho, že poměry v území nezůstávají dlouhodobě zachovány, kdy technická infrastruktura uložená pod povrchem se pravidelně udržuje a obměňuje. Některá doložená vyjádření vlastníků technické infrastruktury byla doložena až po pokračování územního řízení.
48. Dle stavebníků není vyjádření TSK závazným podkladem. Případné uplynutí doby platnosti tohoto vyjádření tak bez dalšího nevede ke zrušení územního rozhodnutí. Zánik platnosti tohoto podkladu 3 dny před vydáním územního rozhodnutí ani nijak nedopadá do práv žalobců. Omezená platnost vyjádření se vztahuje na případy, kdy není zahájeno územní řízení.
49. O této námitce soud uvážil následovně.
50. Ve správním spise je založeno vyjádření TSK Správy řídicích systémů ze dne 12. 7. 2017 a ze dne 19. 2. 2020, ve kterých oddělení provozu telematických systémů společnosti Technická správa komunikací hl. m. Prahy uvedlo, že v uvedené oblasti nejsou sítě TSK a nemá námitek proti realizaci stavby. Ve vyjádřeních je rovněž uvedeno, že vyjádření platí 1 rok.
51. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS, vyslovil, že „soudní řád správní je svojí povahou ‚obrannou‘ normou. Není normou ‚kontrolní‘, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“ Opačný postup by totiž vedl k tomu, že „by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlížitel na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoli vyvolat soudní přezkum jakéhokoliv rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014-48, bod [34]). Soud ve správním soudnictví v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. chrání subjektivní veřejná práva žalobce a přezkoumává rozhodnutí žalovaného z hlediska namítaných konkrétních porušení těchto práv. Rozsah skutečností, které je žalobce jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před správním soudem,

oprávněně namítat, se přitom odvíjí od důvodu jeho účastenství v řízení před správním orgánem (rozsudek kasačního soudu ze dne 23. 2. 2021, č. j. 9 As 262/2020-30, bod [16]).

52. Podle § 85 odst. 2 stavebního zákona písm. b) jsou účastníky územního řízení *osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.*
53. Podle § 89 odst. 4 stavebního zákona *osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno. [...] K námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřiblíží.*
54. Žalobci vystupují v řízení v pozici účastníka řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jako vlastníci sousedních staveb či pozemků a mohli tak vznášet námitky pouze v rozsahu, jakým je jejich vlastnické nebo jiné věcné právo přímo dotčeno.
55. Skutečnost, zda vlastník technické infrastruktury, v tomto případě vlastník telematických systémů monitorujících hustotu dopravy na pozemních komunikacích, vydal či nevydal se záměrem souhlas, žádným způsobem nezasahuje do vlastnických či jiných věcných práv žalobců. Žalobci ani nijak netvrdí, jaký dopad by neplatnost vyjádření mohla do jejich práv mít. Skutečnost, že územní rozhodnutí bylo vydáno 3 dny po platnosti vyjádření, by mohlo mít dopad toliko do práv právě vlastníka těchto systémů. Žalobci se tak v této námitce staví do pozice veřejného ochránce zákonnosti, která jim nepřísluší.

II. 5 Pohoda bydlení

56. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k námitce porušení pohody bydlení na str. 40 uvedl následující: *„Odvolací správní orgán uvádí že do řízení byla doložena studie denního osvětlení a proslunění z října 2015, zpracovaná Ing. D. R., obsahuje posouzení vlivu navrhované stavby na proslunění v místech kontrolních bodů na nejvíce dotčené fasádě objektu na pozemku parc. č. XC, a to u bytových jednotek A2.11 a A1.11. Z posouzení vyplývá závěr, že i po umístění stavby bude dodržena požadovaná úroveň denního osvětlení v rovině zasklení okna z vnějšího strany podle ČSN 73 0580. Námitka není důvodná.“*
57. Žalobci, zejména žalobci b) a c), namítají, že záměr zastíní byt A1.11 [ve vlastnictví žalobců b) a c)] v domě č. p. X, čímž dojde k úbytku oslunění nejen v tomto bytu, ale i v bytech ostatních. V bytech A1.11 a A2.11 je již dnes nízká hladina proslunění. Nepřiměřený zásah do pohody bydlení může být dán i tam, kde nejsou překročeny hranice stanovené technickými normami. Odůvodnění žalovaného je tak dle žalobců nedostatečné. Žalovaný se nedostatečně zabýval námitkami žalobců.
58. Stavebník je názoru, že rozhodným kritériem pro určení intenzity účinků na okolí je tzv. přípustná míra, kterou je nutné rozumět přípustnou mírou podle právních předpisů. Každá nová stavba přináší možné negativní vlivy. Účastníci řízení se nemohou domáhat trvalého zakonzervování předmětné lokality, resp. nulového zásahu do pohody jejich bydlení. Záměr dle stavebníka nepřekročí přípustnou míru.
59. Žalobci namítají, že v bytě žalobců b) a c) je míra denního světla na hranici přípustného minima. Již toto není v souladu s místními poměry, neboť ostatní okolní byty v domě č. p. X mají aktuálně míru osvětlení podstatně vyšší. Realizací záměru již tuto minimální míru osvětlení daný byt splňovat nebude, což jej o to více vychýlí ze standardu osvětlení v lokalitě. Žalobci b) a c) tak budou muset svítit i přes den, což s ohledem na aktuální ceny energií bude mít dopad do jejich vlastnického práva.

60. Žalobci navrhli, aby soud provedl místní šetření. K dotazu soudu žalobci na ústním jednání dne 23. 10. 2024 specifikovali, že místní šetření navrhli k prokázání, že byt č. A.11 žalobců b) a c) je nedostatečně osluněn. Soud tento důkaz pro nadbytečnost neprovedl, jelikož posouzením proslunění bytu A1.11 se již dostatečně zabývala studie denního osvětlení a proslunění z října roku 2015.
61. Soud o této námitce uvážil následovně.
62. Soud nejdříve s odkazem na body [51] až [54] tohoto rozsudku uvádí, že žalobci nejsou oprávněni namítat, že předmětný záměr bude mít negativní dopad do pohody bydlení ostatních vlastníků sousedních nemovitostí. Mohou namítat pouze dopad do svých vlastních práv. Tato námitka je tak přípustná pouze v rozsahu dopadu záměru do práv žalobců b) a c) z důvodu zastínění právě jejich bytu A1.11, a zároveň pouze žalobci b) a c) jsou oprávněni ji vznést.
63. Výkladem pojmu pohoda bydlení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že pohodou bydlení je nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod. Pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS).
64. Přitom je nutno vzít v potaz, že určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastnících okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, pokud je přiměřené poměrům a nevybočuje v podstatné míře od obecně požadovatelných standardů na bydlení s přihlédnutím ke konkrétním zvláštěm lokalitě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS).
65. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, č. 4076/2020 Sb. NSS, uvedl následující: *„Správný postup by měl být takový, že stavební úřad nejprve občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, posoudí z hlediska veřejného práva, tj., na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem (§ 89 odst. 6 věta první a § 114 odst. 3 věta první stavebního zákona). Pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek, aby mohl rozhodnout ve věci samé (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona). Stavební zákon neuvádí, podle jakých dalších kritérií si má stavební úřad svůj úsudek učinit, nicméně je nasnadě a vyplývá to i z výše citované odborné literatury, že stavební úřad musí zahrnout do své úvahy i soukromoprávní hlediska. V první řadě se nabízí aplikovat analogicky výše citovaný § 1013 občanského zákoníku, byť ten striktně vzato dopadá jen na imise již existující (tj. reálně působící), nikoliv na emise budoucí (tj. jen předpokládané). Úkolem stavebního úřadu tudíž je, jakkoliv se jedná o orgán státní správy a nikoliv obecný soud, aby na základě námitky uplatněné v řízení o umístění či povolení stavby posoudil, zda stavebník nehodlá přivádět imise přímo na pozemek jiného vlastníka (tzv. přímé*

imise), což § 1013 odst. 1 občanského zákoníku výslovně zapovídá. Zejména pak musí zvážit, zda nehrozí, že imise budou na pozemek jiného vlastníka unikat samovolně (tzv. nepřímé imise) v míře nepřiměřené místním poměrům, přičemž budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Stavbu, která by měla takto intenzivní negativní účinky na okolí, by stavební úřad do území neměl upustit nebo by měl ke snížení těchto dopadů stanovit omezující podmínky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. února 2006 č. j. 2 As 44/2005 - 116, č. 850/2006 Sb. NSS.).“ Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 31. 8. 2022, č. j. 30 A 123/2021-216, k tomuto přímo k námitce nadměrného zastínění dodal, že „aby byla občanskoprávní námitka nadměrného zastínění důvodná, muselo by se buď velmi výrazně snížit oslunění a denní osvětlení stavby či pozemku oproti stávajícímu stavu, nebo by se jeho výsledná hodnota musela blížit nejnižším hodnotám, které ještě připouští příslušná technická norma (na normové hodnoty odkazuje § 12 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby). Navíc by se to muselo dít v rozporu s poměry vládnoucími doposud v daném místě (např. vilová čtvrť s řídkou zástavbou, kde je většina domů plně osluněná).“ Obdobně se vyjádřil i Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2007, sp. zn. 22 Cdo 2808/2007: „významným obtěžováním (imisí) může být i takové obtěžování, které sice nepřekračuje limity stanovené obecně závazným právním předpisem, ale překračuje míru obvyklou v daném místě, a to s přihlédnutím k míře dané v jiných obdobných místech (v daném případě v jiných obytných lokalitách obdobného druhu). V dané věci se tedy odvolací soud neměl spokojit se zjištěním, zda obtěžování přesahuje limity dané správními předpisy, ale měl se zabývat otázkou, zda jde o hluk obvyklý v obdobných městských lokalitách (a to jak intenzitou, tak dobou trvání), a zda lze tedy po žalobci spravedlivě žádat, aby jej snášel.“

66. Z výše uvedených citací správních soudů plyne, že pro posouzení předmětné námitky je důležité posuzovat, zda záměrem dojde k velmi výraznému snížení oslunění sousedních nemovitostí či dojde ke snížení oslunění na hraniční úroveň, a zároveň, zda je takové snížení obvyklé a přiměřené v daném místě.
67. Nárokům na toto posouzení žalovaný nedostál, když se toliko omezil na konstatování, že bude dodržena požadovaná úroveň denního osvětlení dle právních předpisů. Soud souhlasí s žalobci, že přestože budou dodrženy minimální limity, může se i tak jednat o nepřiměřený (a tedy nepřipustný) zásah do pohody bydlení. Ze studie denního osvětlení a proslunění z října roku 2015 přitom vyplývá, že v bytové jednotce A1.11 klesne denní osvětlení z hodnoty 36,2 na hodnotu 33,1 a v jiném měřicím bodě z hodnoty 39,9 na hodnotu 33,1, když minimální přípustnou hodnotou je hodnota 32. U jiných staveb (nikoliv u domu č. p. X) se tyto hodnoty pohybovaly mezi 39,9 až 45,9. Z pohledu proslunění pak studie posuzovala pouze byty A1.11 a A2.11 a žádné jiné. Tato studie se zároveň nijak nezaměřovala na posouzení poměrů obvyklých v daném místě, ale posuzovala nejnepríznivější fasády okolních budov. Tato studie tak nehodnotila to, co správní orgány správně hodnotit měly. Dle městského soudu zároveň nelze hodnotit pouze obecné poměry v místě obvyklém, ale je nutné hodnotit obdobné nemovitosti navzájem. Jak bylo uvedeno, studie hodnotila nejnepríznivější fasády okolních budov, což představovalo dva nejdotečenější byty z bytového domu č. p. X, zdravotnické zařízení na parc. č. XD, a dále rodinný dům na par. č. XE. Městský soud je názoru, že za zcela srovnatelné nelze považovat rodinný dům a velký bytový dům s desítky bytových jednotek, či zdravotnické zařízení. Dle městského soudu je výrazný rozdíl mezi každým tímto objektem. Pro řádné posouzení relevantních místních poměrů tak správní orgány měly hodnotit srovnatelné bytové jednotky v bytovém domě č. p. X. I v rámci tohoto bytového domu totiž budou panovat nezanedbatelné rozdíly mezi např. bytovou jednotkou situovanou v posledním patře a bytovou jednotkou v přízemí.

68. Těmito podstatnými skutečnostmi se žalovaný nijak nezabýval, proto jeho rozhodnutí musel dle 78 odst. 1 s. ř. s. městský soud zrušit pro nezákonnost a věc mu vrátit k dalšímu řízení.
69. Soud nicméně dodává, že v rozsudku ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007-191, č. 2479/2012 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím dotčena, a jež se proto stávají účastníky řízení podle § 34 stavebního zákona, nemají, a ani nikdy nemohou mít, subjektivní veřejné právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Změny ve využití území v průběhu času, včetně nejrůznějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivec jim a priori nemá právo bránit. Zvláště v urbanizovaných oblastech může být nová výstavba zcela přirozeným a logickým způsobem využití určitého ještě nezastavěného území.“ Městský soud si dokáže představit situaci, ve které by výše uvedená pravidla posuzování přípustné míry oslunění a denního osvětlení byla zneužita za účelem zabránění jakékoliv výstavbě v okolí. Soud by neposkytl ochranu z důvodu zneužití práva v situaci, ve které by byla např. v domě záměrně postavena bytová jednotka, která by se již v době postavení blížila hraničním limitům, přičemž všechny ostatní bytové jednotky by byly z pohledu imisí bez problému, a následně by vlastník této závadné bytové jednotky proti stavbě jiné stavby v okolí argumentoval, že se proslunění u jeho bytové jednotky, která již sama o sobě negativně vybočuje z místních poměrů, dále zhorší. Tuto úvahu však soud nemohl aplikovat na nyní posuzovanou věc, jelikož o poměrech v okolí (zejména v bytovém domě č. p. X) správní orgány nad rámec bytových jednotek A1.11 a A2.11 ničeho nezjišťovaly.

II. 6 Odstupové vzdálenosti

70. Dle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, platí, že jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 2. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových.
71. Dle § 25 odst. 8 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vzájemné odstupy a vzdálenosti se měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, balkonů, lodžií, teras, dále od hranic pozemků a okraje vozovky pozemní komunikace.
72. Žalobci namítají, že odstup objektu A záměru od protilehlých stěn domu č. p. X v nejkratší vzdálenosti neodpovídá výšce vyšší z protilehlých stěn. Ze stavební dokumentace k domu č. p. X plyne, že krajní sekce tohoto domu v některých místech přesahuje svou výškou 18, 20 resp. i 21 metrů. Tyto hodnoty se neshodují s projektovou dokumentací, kde je výška domu č. p. X uvedena pouze 15,65 metrů.
73. Stavebník uvedl, že výšku budovy je nutné měřit od nivelity původního terénu a případné části stavby pod touto nivelitou nelze započítat. Z podkladů doložených žalobci nevyplývá, že by dům č. p. X dosahoval tvrzených 21 metrů od nivelity původního terénu.
74. Soud na ústním jednání dne 23. 10. 2024 provedl k důkazu fotografie z projektové dokumentace k domu č. p. X (č. l. 115, 116, 117 a 119 soudního spisu), které navrhli žalobci. Soud rovněž k důkazu provedl 4 print screeny z internetové stránky mapy.cz, a to letecký pohled na dům č. p. X, panoramatický pohled na tento dům z ulice XC a 3D modely severovýchodního a jihozápadního pohledu na daný dům (označené jako důkazy 1 až 4).

75. Soud na ústním jednání dne 23. 10. 2024 prezentoval stranám sporu svůj následující názor na věc.
76. Z provedených print screenů plyne, že na doložené fotografii z projektové dokumentace (č. l. 117a soudního spisu) je řez domu pohledem z ulice XA (náhled 1 dole) a na další fotografii (č. l. 116a soudního spisu) je řez domu pohledem z vnitrobloku domu směrem k ulici XC (náhled 2 dole). Na této poslední fotografii je zobrazena výška domu přes 20 metrů. Na řezu domu pohledem z ulice XA je uvedena výška domu přes 15 metrů.
77. Pro lepší představivost soud uvádí zákres řezů (náhledy 1 a 2) do mapy stejně jako polohu objektu A záměru, jak plyne ze projektové dokumentace k záměru založené ve správním spise.

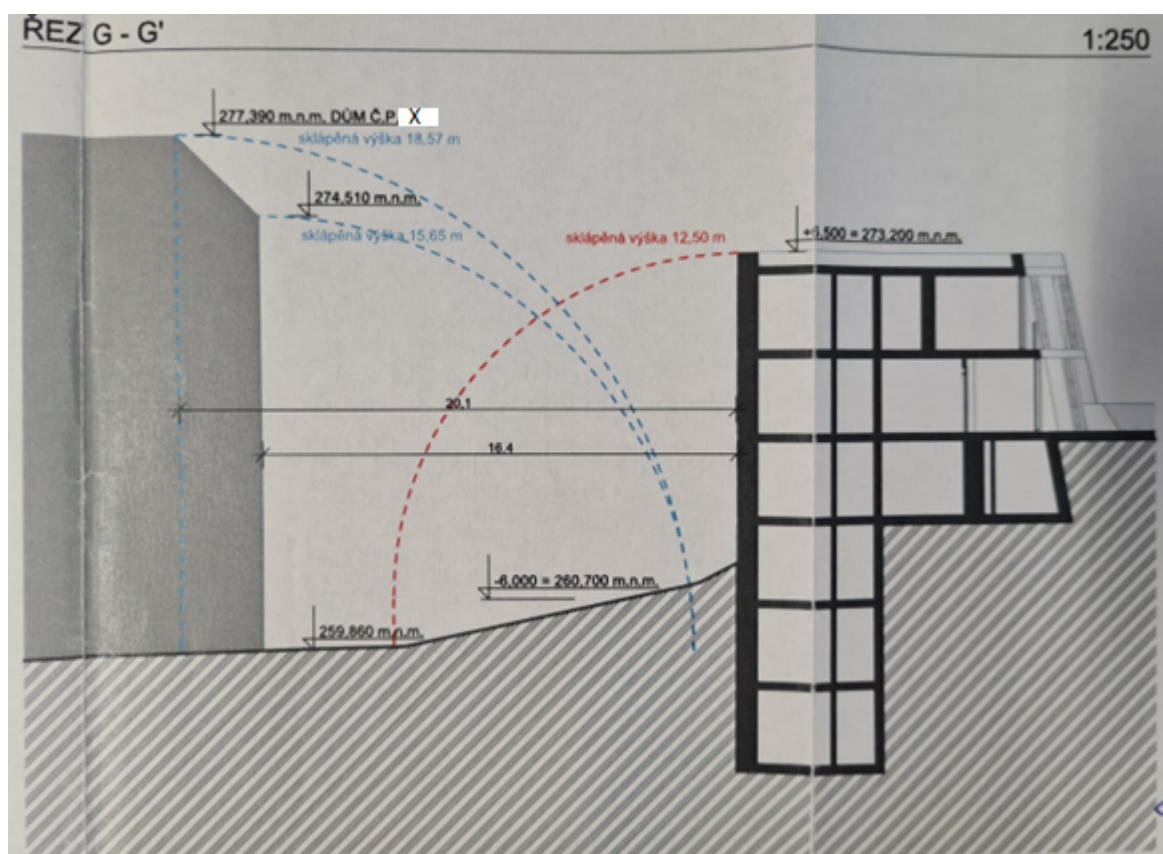
[obrázek anonymizován]

78. Z provedených důkazů je zřejmé, že části domu zobrazené na těchto dvou fotografiích, nejsou nejkratší spojnici mezi domem č. p. X a objektem záměru A. Právě na nejkratší spojnici se mají měřit odstupové vzdálenosti. To, že část domu označená číslem 2 má výšku přes 20 metrů je tak nerelevantní.
79. Soud rovněž uvedl, že z ptačích pohledů na střechy domu č. p. X (č. l. 115a a 119a soudního spisu) není patrná žádná výška daného domu. Žalobci uvedli, že na fotografii založené na č. l. 115a je vidět kóta střechy ve výšce 21 metrů. Soud následně odročil ústní jednání na den 18. 11. 2024 za účelem provedení důkazu celou projektovou dokumentací domu č. p. X. Zároveň žalobce vyzval, aby tuto soudu doložili čitelnou a v co nejkratším termínu.
80. Soud na ústním jednání dne 18. 11. 2024 provedl k důkazu žalobci doloženou projektovou dokumentaci k domu č. p. X ke stavebnímu záměru z roku 1995 a rovněž projektovou dokumentaci skutečného provedení z roku 1998. Celkem se jednalo o 61 fotografií. Předložená projektová dokumentace z roku 1995 představovala výkresy střešní nástavby (A1 - A5), střechy (B1 - B5), pohledu z východu (D1 - D9). Projektová dokumentace z roku 1998 se skládala z řezů pohledu z východu (C1 - C6), pohledu z ulice XA (E1 - E3), půdorysu 7. nadzemního podlaží (F1 - F7), půdorysu 6. nadzemního podlaží (G1 - G6), půdorysu 5. nadzemního podlaží (H1 - H3), půdorysu 4. nadzemního podlaží (I1 - I4), půdorysu 3. nadzemního podlaží (J1 - J4), půdorysu 2. nadzemního podlaží (K1 - K4), půdorysu 1. nadzemního podlaží (L1 - L4) a 1. podzemního podlaží (M).
81. Žalovaný a stavebník k provedeným důkazům na ústním jednání dne 18. 11. 2024 uvedli, že na výkresu 7. nadzemního podlaží (F1 - F7) je nesprávně zapsaná kóta výšky tohoto podlaží (20,3 metrů), která by měla být ve výšce 17,4 metrů. Není totiž představitelné, aby výška 6. nadzemního podlaží byla 14,5 metrů a další podlaží bylo o téměř 6 metrů výše. Dle žalobců předložená dokumentace svědčí o tom, že odstupové vzdálenosti nebyly dodrženy. Stavebník uvedl, že stěny bytového domu č. p. X a objektu záměru A nejsou ani v alespoň přibližně rovnoběžném postavení, ale svírají spolu úhel 45°, takže povinnost respektovat odstupové vzdálenosti se na tyto stěny vůbec nevztahuje.
82. Dle soudu pro posouzení relevantní odstupové vzdálenosti jsou zejména vypovídající výkresy C, F, G a H. Výkresy A, B a D jsou výkresy týkající se původně plánovaného záměru, který však doznal změn, jak plyne z porovnání s výkresy projektové dokumentace

z roku 1998. Pohled z východu D je zároveň označen jako „Část stavební – blok A, řez B-B“, což je stejný řez, který soud již na minulém ústním jednání vyhodnotil, že jde o nerelevantní část bytového domu č. p. X (výše na mapě uvedený náhled 2, pohled založený na č. j. 116a soudního spisu). Obdobně i výkres E je pohled z ulice XA a byl již na minulém ústním jednání proveden. Jednalo se pohled zakreslený do mapy výše pod číslem 1 (č. l. 117a soudního spisu).

83. Na doloženém výkresu C je příčný řez již relevantní části domu č. p. X, který je nejbližší objektu záměru A. Žalobci však doložili soudu toliko pravou část této části domu nejvíce přilehlou k ulici XA a nikoliv již i levou část, ve které se nachází nejbližší přilehlá hrana domu k objektu záměru A. I v tomto výkresu je však zakresleno, že výška podlahy 5. nadzemního podlaží je 11,6 metrů, 6. nadzemního podlaží 14,5 metrů, 7. nadzemního podlaží 17,4 metrů a 8. nadzemního podlaží 20,3 metrů. Z toho plyne, že výšky jednotlivých pater jsou 2,9 metrů. V tomto výkresu (stejně jako ve všech ostatních) je kóta 0 metrů stanovena jako nadmořská výška 256,8 metrů (uprostřed nahoře na fotografii č. C1).
84. Z výkresu 5. nadzemního podlaží (H3) plyne, že podlaha tohoto podlaží je ve výšce 11,6 metrů (z důvodu špatné čitelnosti se může jednat o 11,8 metrů). Z výkresu 6. nadzemního podlaží (G5 a G6) plyne, že podlaha tohoto podlaží je ve výšce 14,5 metrů. Údaje obou podlaží odpovídají údajům uvedeným na výkresu C.
85. Ve výkresech označených „Sekce A1, půdorys 7.NP“ (soudem označené F1 - F7), jsou vysvětlivky (F1 a F2), půdorysy 7. podlaží (F5 - F7) a výkres 8 podlaží (F3 a F4), na kterém je pracovna bytu č. A1.72 a pak terasy A1.7.10. Skutečnost, že se jedná o 8. podlaží plyne z patrných schodů uvedených na těchto výkresech a rovněž to odpovídá 3D pohledu, jež soud provedl na ústním jednání dne 23. 10. 2024 (důkaz označený číslem 4). Na výkresech č. F3 a F4 (výkres 8. podlaží) je uvedena kóta 20,3 metrů, což odpovídá i výše uvedenému výkresu C a rovněž odpovídá, že každé patro má výšku 2,9 metrů. Ve výkresech F5 - F7 (výkres 7. podlaží) je nicméně uvedena stejná kóta 20,3 metrů. Tuto soud považuje za chybu v psaní, jelikož je zjevné, že 7. a 8. nadzemní patro nemohou být ve stejné výšce. Z výkresu C a i z výpočtu výšky jednotlivých pater ($14,5 + 2,9$; resp. $20,3 - 2,9$) plyne, že 7. nadzemní podlaží je ve výšce 17,4 metrů počítané od kóty 0 ve výšce 256,8 metru nad mořem (výkres F1 uprostřed). Soud pouze poznamenává, že kóty vyšší o 1,45 metrů na výkresech 5. - 7. nadzemního podlaží jsou kótami mezipater schodišť mezi těmito patry.

86. Relevantní část výkresu D.2.3 založeného ve správním spise je následující:

87. Z tohoto výkresu plyne, že nejbližší stěna bytového domu č. p. X je vysoká 15,65 metrů a sklápěná výška vyšší části této stěny, jež je však zkosená a nelze ji tak započítat k výpočtu odstupů celou (jak plyne z výkresu), je vysoká 18,57 metrů. Obě výšky jsou počítané od nadmořské výšky 259,8 metrů. Z výkresu plyne, že vyšší část stěny se nachází v nadmořské výšce 277,390 metrů nad mořem a nižší ve výšce 274,510 metrů nad mořem.
88. Zkosená část uvedeného výkresu odpovídá 7. nadzemního podlaží domu č. p. X (srov. zejména fotografii 4 a výkresy 5. - 7. nadzemního podlaží, F - H). Relevantní výška pro poměření správnosti výkresu D.2.3 je tak 20,3 metrů počítané od kóty 0 ve výšce 256,8 metru (podlaha 8. podlaží, tedy strop 7. nadzemního podlaží). A u nezkosené části se jedná o výšku 17,4 metrů opět počítané od kóty 0 ve výšce 256,8 metru (podlaha 7. podlaží, tedy strop 6. podlaží). Tyto výšky je však nutné přepočítat na stejnou kótu, ze které bylo ve správním řízení prováděno měření, resp. postačuje vypočítat, ve které nadmořské výšce jsou jednotlivé relevantní body.
89. Dle žalobci předložené projektové dokumentace je zkosená část domu ve výšce 277,1 metrů nad mořem (výška 20,3 metrů od kóty 0 ve výšce 256,8 metru) a nezkosená část je ve výšce 274,2 metrů nad mořem (17,4 metrů od kóty 0 ve výšce 256,8 metru). Dle výkresu D.2.3 je horní bod zkosené části v nadmořské výšce 277,390 metrů nad mořem a nižší ve výšce 274,510 metrů nad mořem. Dle soudu jsou tyto rozdíly zcela nepatrné. Žalobci předložená projektová dokumentace tak potvrzuje měření provedené ve správním řízení. Žalobcům se tak nepodařilo zpochybnit podklady založené ve správním spise a soud je tak považuje za správné a odpovídající skutečnému stavu.
90. Z provedeného dokazování plyne, že odstupová vzdálenost od objektu A záměru v délce 16,4 metrů je dostatečná.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

91. Výše uvedený názor soud na ústním jednání dne 18. 11. 2024 uvedl. I přes vyslovené žalobci trvali na vypracování znaleckého posudku. Soud nepřistoupil k zadání znaleckého posudku, ke zjištění skutečné výšky domu č. p. X, jelikož má z podkladů založených ve správním spisu a provedených na ústních jednání za dostatečně prokázané, že odstupová vzdálenost je dostatečná. Žalobcům se nepodařilo provedenými důkazy dostatečně zpochybnit toto zjištění a ve věci tak nevznikly pochybnosti o skutkovém stavu věci, jež by zapříčinily nutnost zadání znaleckého posudku.
92. Soud pro úplnost doplňuje, že se pro nadbytečnost již více nezabýval tvrzením stavebníka vzneseným na ústním jednání dne 18. 11. 2024, dle kterého se na posuzované stěny nevztahuje povinnost dodržet odstupové vzdálenosti, jelikož již výše uvedené mělo za důsledek zamítnutí dané námitky. I kdyby soud seznal tvrzení stavebníka pravdivé, byl by to další důvod pro zamítnutí dané námitky.

II. 7 Veřejný zájem

93. Žalobci namítají, že žalovaný nevzal v úvahu veřejný zájem na realizaci veřejně prospěšného objektu a na zásah do práv vlastníků sousedních objektů. Záměr by mohl být realizován např. v oblasti kolem X.
94. Stavebník je názoru, že v řízení byla předložena stanoviska a závazná stanoviska dotčených orgánů, jejichž požadavky byly zohledněny. Veřejný zájem byl vážen a posouzen.
95. O této námitce soud uvážil následovně.
96. Soud nejdříve s odkazem na body [51] až [54] tohoto rozsudku uvádí, že žalobci nejsou oprávněni namítat rozpor záměru s veřejným zájmem. Otázka veřejného zájmu jim nepřísluší, jelikož mohou namítat toliko zásahy do jejich vlastnických či jiných věcných práv.
97. Nad rámec tohoto rozhodného důvodu nicméně soud dodává, že i kdyby byla přípustná, je vznesena velmi obecně. Jak již bylo uvedeno, obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze sp. zn. 4 As 3/2008, či rozsudek kasačního soudu sp. zn. 1 Afs 57/2011, nebo sp. zn. 6 Afs 9/2015). Městský soud proto pouze v obecné míře odpovídající obecnosti vznesené námitky přezkoumal rozhodnutí napadené žalobou a neshledal jej nesprávné.
98. Dle § 90 stavebního zákona platí, že *v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.*
99. Správní orgány v posuzované věci dle § 90 stavebního zákona, jež určuje, jaké skutečnosti má stavební úřad posuzovat, postupovaly. Jsou to primárně příslušné dotčené orgány, jež mají chránit veřejný zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 6 As 49/2015-41). Stavební úřad přitom závazná stanoviska a vyjádření vznesená

dotčenými orgány v řízení respektoval a zahrnul je do územního rozhodnutí (viz např. str. 6 a 7 územního rozhodnutí). Stavební úřad i žalovaný reagovaly na vznesené námitky žalobců, např. stran pohody bydlení, odstupových vzdáleností nebo dostatečného denního osvětlení. V rámci obecnosti žalobní námitky tak městský soud uzavírá, že stavební úřad dostatečně posuzoval soulad veřejného zájmu a zásahu do vlastnického práva vlastníků sousedních nemovitostí.

100. K námitce, že záměr mohl být povolen na jiném, vhodnějším místě, soud uvádí, že územní řízení je řízením o žádosti (§ 86 stavebního zákona), kterou je stavební úřad vázán. Splňuje-li žádost platné právní předpisy, není stavební úřad oprávněn ji změnit či zamítnout, přestože potenciálně existuje vhodnější varianta záměru či vhodnější místo pro realizaci tohoto záměru (rozsudek městského soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 5 A 72/2020-154, bod [32]).

II. 8 Požárně bezpečnostní řešení

101. Žalobci namítají, že záměr měl být ve smyslu vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, a technické normy ČSN 73 0835 zařazen do kategorie tzv. ústavu sociální péče a nikoliv do kategorie domu s pečovatelskou službou, pro kterou jsou v obecné rovině stanovena mírnější požárně bezpečnostní pravidla. Závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 26. 7. 2021, č. j. MV-106198-6/PO-PRE-2021, které se zabývalo požárně bezpečnostním řešením, vycházelo pouze z tvrzení stavebníka, že se jedná o dům s pečovatelskou službou. Správné zařazení měl zkontrolovat stavební úřad.
102. Stavebník k této námitce uvedl, že zařazení bylo provedeno správně a je tak správné i závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Dle stavebníka žalobci ani nijak nespecifikovali, jakým způsobem by i nesprávné zařazení mělo vliv na zákonnost podmínek požárně bezpečnostního řešení. Nesprávné zařazení by mohlo být zhojeno v navazujícím stavebním řízení.
103. Žalobci dodali, že čl. 9.5.3 technické normy ČSN 73 0835 připouští užití jediné nechráněné únikové cesty u domů s pečovatelskou službou, není-li tato cesta delší 20 metrů, zatímco čl. 10.5.3 u domů v kategorii ústavu sociální péče umožňuje užití jediné nechráněné únikové cesty, není-li delší než 15 metrů. Žalobci nesouhlasí s názorem, že tuto vadu lze zhojit ve stavebním řízení. Žalobci uvedli, že je ve veřejném zájmu, aby bylo ve všech fázích územního a stavebního řízení důsledně dbáno na splnění podmínek požární bezpečnosti.
104. Soud na ústním jednání dne 23. 10. 2024 provedl k důkazu technickou normu ČSN 73 0835. Žalovaný na ústním jednání uvedl, že mu není zřejmé, jakým způsobem se tato otázka dotýká vlastnických práv, které jsou žalobci oprávněni bránit. Žalobci dále navrhovali, aby soud zadal vypracování znaleckého posudku za účelem zjištění, do jaké kategorie záměr spadá. K tomuto kroku soud nepřistoupil, jelikož zařazení záměru pod kategorii dle technické normy není otázkou skutkovou, ale otázkou právní, ke které není znalec příslušný. Žalobci v závěrečné řeči uvedli, že s tímto názorem nesouhlasí, dle žalobců se o právní posouzení nejedná.
105. O této námitce městský soud uvážil následovně.
106. Soud odkazuje na body [51] až [54] tohoto rozsudku a připomíná, že žalobci mohou vznášet námitky pouze v rozsahu, jakým je přímo dotčeno jejich vlastnické nebo jiné věcné právo.
107. Žalobci spatřují porušení právních předpisů v tom, že záměr je zařazen do nesprávné kategorie ve smyslu vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany

staveb, a příslušné technické normy. Soud je názoru, že nesprávné závazné stanovisko zabývající se požárně bezpečnostním řešením záměru může mít za určitých okolností vliv na vlastnická nebo jiná věcná práva vlastníků sousedních pozemků, a to například tehdy, je-li záměr z požárního hlediska nebezpečný a následně vzniklý požár se přenesl právě i na sousední nemovitosti. V takovém případě má nesprávné zařazení dopad i do vlastnických nebo jiných věcných práv vlastníků sousedních nemovitostí. Takto však žalobci dotčení na svých právech nekoncepovali. Žalobci konkrétně specifikovali, že nesprávné zařazení má vliv na délku přípustné únikové cesty. Skutečnost, zda úniková cesta, která je určena primárně pro obyvatele a uživatele stavby, je z pohledu požární bezpečnosti dostatečná, žádným způsobem nezasahuje do vlastnického nebo jiného věcného práva vlastníků sousedních nemovitostí. V této námitce se tak žalobci staví do pozice veřejného ochránce zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, která jim nepřísluší. Tato námitka je tak nepřipustná.

III. Závěr

108. Městský soud uzavírá, že za důvodnou seznal toliko námitku porušení pohody bydlení žalobců b) a c) (kapitola II. 5 tohoto rozsudku). V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány v dalším řízení vázány názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (zejména bod [67] tohoto rozsudku). V dalším řízení tak budou muset posoudit, zda záměrem nedojde k velmi výraznému snížení oslunění sousedních nemovitostí či dojde ke snížení oslunění na hraniční úroveň, a to zároveň nad rámec obvyklých a přiměřených poměrů v okolí srovnatelných nemovitostí.
109. Žaloby ostatních žalobců jako nedůvodné soud zamítl.
110. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci a) a d) až i) neměli v řízení úspěch, z toho důvodu nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl ve vztahu k žalobcům a) a d) až i) právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.
111. Žalobci b) a c) měli úspěch ve věci, jelikož právě k jejich přípustné námitce soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí. Náleží jim proto náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatky ve výši 6 000 Kč za podání žalob, 2 000 Kč za návrhy na přiznání odkladného účinku žaloby a odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za šest a půl úkonů právní služby, a to za každého z žalobců. Mezi tyto úkony patří převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], návrh ve věci samé (žaloba, replika k vyjádření stavebníka a podání ze dne 13. 11. 2024) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, účast na jednání dne 23. 10. 2024 a dne 18. 11. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu] a návrh na přiznání odkladného účinku [půl úkon dle § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobců mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], snížená dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu o 20 % za zastupování více účastníků. Zástupci žalobců náleží i paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon či půl úkon, který se však přiznává pouze jednou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2022, č. j. 4 As 493/2019-29). K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 49 551 Kč $[(6,5 \times 3100 \times 2 \times 0,8 + 7 \times 300) \times 1,21 + 6\,000 + 2\,000]$. Každému z žalobců tak náleží

24 775 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit žalobcům k rukám jejich zástupce.

112. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, která by zapříčinila vznik nákladů, proto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemají právo na náhradu nákladů. Stavebník rovněž na ústním jednání dne 18. 11. 2024 výslovně uvedl, že žádné náklady řízení neuplatňuje.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18.11.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.